

“Αγγίζοντας την ψυχή του Πόντου” του Μητροπολίτη Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

/ [Γνώμες](#)

Του Μητροπολίτη Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ. Δημητρίου

Η 19η Μαΐου κάθε χρόνο, με απόφαση της Βουλής των Ελλήνων, είναι αφιερωμένη στη Γενοκτονία των Ελλήνων του Μικρασιατικού Πόντου, στο ανελέητο ξεκλήρισμα των ανθρώπων μας του Πόντου από το νεοτουρκικό μόρφωμα, σε κείνην την απάνθρωπη κτηνωδία που στοχοποίησε εκατοντάδες χιλιάδες Ποντίους. Θέλησε να τους εξαλείψει από τον Πόντο και τη Μικρασία, για να μην την απειλούν οι αδούλωτοι αιώνες του ακμαίου και ιερού πολιτισμού τους, του πολιτισμού μας, αυτής της λεβέντικης εγχριστωμένης συμβολής μας στον πανανθρώπινο πολιτισμό.

Και μόλις χθες συνέπεσε τόσο εγγύς η Τετάρτη της Μεσοπεντηκοστής, ένας εορτολογικός σταθμός του εκκλησιαστικού ήθους και της εκκλησιαστικής πίστης

και εσχατολογίας. Οι Ρωμιοί του Πόντου είχαν ζυμωμένη τη δημιουργική τους αλκή με τη ζύμη της θείας λατρείας. Μέχρι σήμερα μιλώντας για ψυχή του Πόντου, την μεταφράζουν “Παναγία Σουμελά”. Και η λεβεντιά των ακριτικών τους χορών εκδιδάσκει συνάμα την αρχοντιά του ευλαβικού Της ενοπτριισμού.

Χθες εστίασαμε εορτολογικά στον Υιό του Θεού και Κύριό μας, στην προαιώνια ενυπόστατη Σοφία του Πατρός. Η χθεσινή μέρα συνιστούσε άλλο ένα πανηγύρι όχι μόνο για κείνην την αιγλήεσσα Αγία Σοφία του Ιουστινιανού, αλλά και για τις ομώνυμα φερώνυμες Εκκλησίες της Ρωμιοσύνης. Η οικουμένη αποθαύμαζε κάποτε αυτά τα μνημεία και την προσφερόμενη λατρεία, “αντίτυπα” της αγγελικής και της ισάγγελης ανθρώπινης λειτουργίας της εν ουρανοίς. Αναφέρεται ότι οι πεσταλμένοι του τότε Ρώσου ηγεμόνα είχαν απομείνει εκστατικοί εμπρός στην τελούμενη θεία λατρεία μέσα στη Μεγάλη Εκκλησία, νιώθοντας τη γη ενωμένη με τον ουρανό! Και επιστρέφοντας υπέδειξαν στον ηγεμόνα τους το χριστιανικό βάπτισμα και την εκκλησιαστική κοινωνία μ’ εκείνο το ιστορικό ιερότατο θέαμα-θαύμα.

Όμως και η νεότερη οικουμένη με τους διεθνείς πολιτιστικούς της θεσμούς βλέπει στις περίλαμπρες αυτές εκκλησίες εύλαλες και ολοζώντανες κατά κάποιον τρόπο εκφράσεις της πιο υψηλής ανθρώπινης δημιουργίας. Βλέπει και διαγιγνώσκει διάφανες αποτυπώσεις ενός κόσμου που δεν έπαυσε να υπάρχει και να ζει, ακόμη και στις πιο ταπεινωτικές περιόδους της ιστορίας. Αυτό μόνο μπορούσε να διίδει η διανθρώπινη ευαισθησία περί την διακήρυξη της ιστορικής σημασίας και τη διάσωση τέτοιων μνημείων παγκόσμιας πολιτιστικής δημιουργίας, όπως τα αποκαλεί.

Αυτά τα μνημεία (άμβωνες) της Ρωμιοσύνης δεν θα παύσουν να παραμένουν μαγνήτες είτε της φανεράς, είτε και της κρυφής ευλάβειας πολλών, πάρα πολλών ανθρώπων, ομογενών μας ως προς την πίστη, ομογενών μας κι ως προς τη φυλή. Αυτά τα μνημεία δεν θα παύσουν να παραμένουν χωροθεσία της ολοζώντανης κοινωνίας των ανθρώπων με τον αληθινό Θεό, ευωδιάζοντας πνευματικήν ευωδία Χριστού, ευωδιάζοντας οσμή των θείων μύρων της Παναγίας μας.

Αυτά τα μνημεία έχουν αποτυπωμένη, τ.ε. ολόδροση και αναψύχουσα την μυσταγωγία της θείας ευλογίας, στην ιερή τους αρχιτεκτονημένη δόμηση και στις ιερές εικόνες, διαθεόμενες από τους διαλόγους της αληθινής λατρείας, από τη συγκατάβαση του Θεού στις ευλαβικές δεήσεις ανθρώπων με ομοήθειαν Χριστού. Αυτά τα μνημεία “κοιμούνται” εισέτι τον ύπνο της ιστορίας της ανθρώπινης, που είναι οίμος οδύνης περισσότερο και δρόμος γενοκτονιών παρά οδός αναψυχής. Αλλά δεν θα παύσουν να θυμίζουν σε μας τους επιγενομένους την προφητική προσδοκία “έγειραι ο καθεύδων και ανάστα εκ των νεκρών και επιφάσει σοι ο

Χριστός”.

Άλλωστε την αναστάσιμη ευφροσύνη δεν την κρατούσε ο Χριστός μόνο για την Παναγία Μητέρα Του και τον κύκλο των μαθητών Του. Την διατηρεί δώρο ζωογόνο για όλη την πανανθρωπότητα που θα θελήσει να πιστέψει και να οικειωθεί ενιστορικά μεν τον πολιτισμό της Αναστάσεως, εσχατολογικά δε την κοινωνία της σωτηρίου εσχατολογίας, της εκκλησίας του Θεού, του Θεανθρώπου με μας τους χθεσινούς.

Γι’ αυτό και, πέρα από τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού, το βλέμμα μας πάει πολύ πιο μακριά από τη φευγαλέα σκοτεινότητα των σταθμών της ιστορίας. Κρατάμε στα χέρια μας και ευαγγελιζόμεθα τη βεβαιότητα και την πίστη και την πρόγευση της αθανασίας του νεομαρτυρικού και του εθνομαρτυρικού Ποντιακού (και όχι μόνο) στοιχείου, εφόσον μάλιστα «η ζωή μας κέκρυπται συν τω Χριστώ εν τω Θεώ».

Και μ’ αυτήν τη βεβαιότητα ανοιγόμαστε στους δρόμους της δύσης και στους δρόμους της ανατολής. Γνωρίζοντας πολύ καλά πως το ταξίδι της ιστορίας είναι πολλές φορές ελκυστικό, αλλά τις πιο πολλές φορές τραγικό και απευκταίο. Όμως δεν μπορεί να μας αποστερήσει ούτε τη θεόδοτη ζωτικότητα της ενιστορικής ευφορίας, πολύ δε περισσότερο ούτε και τη ζωντάνια της υπεριστορικής Χριστοφορίας.